

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 110.760 van 30 september 2002
in de zaak A. 83.812/XIV-3546.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 advocaat W. DE VRIESE,
 kantoor houdende te 2970 SCHILDE,
 Heidedreef 67

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door :
1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de minister van Binnenlandse Zaken.

-

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Armeense nationaliteit, op 28 april 1999 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 maart 1999 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 11 januari 1999 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 25 maart 1999;

Gelet op het arrest nr. 84.630 van 11 januari 2000 waarbij de schorsing van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit wordt verworpen;

Gelet op het verzoek tot voortzetting van de verzoekende partij;

Gelet op de beschikking van 23 juni 2000 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 23 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gelet op het verzoek tot voortzetting van de verzoekende partij teneinde te worden gehoord;

Gelet op de beschikking van 22 maart 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 8 mei 2002;

Gehoord het verslag van staatsraad G. DEBERSAQUES;

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. PERSOONS die, loco advocaat W. DE VRIESE verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur F. DE NEVE, die verschijnt voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de minister van Binnenlandse Zaken;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de raadsvrouw van de minister van Binnenlandse Zaken bij brief van 3 oktober 2001 aan de Raad van State laat weten dat zij afstand doet van “de exceptie ingeroepen als ‘hoofdzakelijk’ en waarbij wordt gesteld dat de minister van Binnenlandse Zaken geen verwerende partij is”;

Overwegende dat de minister van Binnenlandse Zaken bij wijze van exceptie opwerpt dat het verzoekschrift niet ontvankelijk is bij gebrek aan uiteenzetting van een middel; dat uit hetgeen volgt zal blijken dat de exceptie niet gegrond is;

2. Overwegende dat de verzoekende partij België binnenkomt op 17 oktober 1998 en zich vluchteling verklaart op 19 oktober 1998; dat op 11 januari 1999 de minister van Binnenlandse Zaken beslist tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten; dat op 23 maart 1999 de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing bevestigt; dat dit de thans bestreden beslissing is;

3.1.1. Overwegende dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift een eerste middel aanvoert dat luidt als volgt :

"Op 12 januari 1999 diende betrokkene een dringend beroep in bij het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Artikel 63/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de Commissaris-Generaal of één zijner adjuncten dient te beslissen binnen de dertig werkdagen na de indiening

van het beroep. In casu was de laatste datum waarop een geldige beslissing kon worden genomen 23 februari 1999.

De aangevochten bevestigende beslissing dateert daarentegen van 23 maart 1999 en is bijgevolg nietig, want genomen na de wettelijke termijn.";

3.1.2. Overwegende dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de memorie van antwoord repliceert dat de termijn die in het kader van de asielprocedure werd vooropgesteld voor de afhandeling van een asielaanvraag geen vervaltermijn is maar een termijn van orde en dat dus niet voorgeschreven is op straffe van nietigheid;

3.1.3. Overwegende dat de minister van Binnenlandse Zaken in de memorie van antwoord voor de bespreking van de middelen "voor zoveel als nodig" verwijst naar het verweer van de commissaris-generaal;

3.1.4. Overwegende dat de verzoekende partij hier in haar memorie van wederantwoord niets aan toevoegt;

3.1.5. Overwegende dat de termijn van dertig dagen waarbinnen de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overeenkomstig artikel 63/3, § 1, eerste lid van de wet van 15 december 1980, betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna : de vreemdelingenwet) in dringend beroep een uitspraak doet over de beroepen die worden ingediend op grond van artikel 63/2, § 1, van de vreemdelingenwet een termijn van orde is; dat de verzoekende partij bovendien niet aantoont in welke mate het niet naleven van deze termijn van orde haar heeft geschaad; dat het middel niet kan leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing;

3.2.1. Overwegende dat de verzoekende partij in wat zij als een tweede middel omschrijft doet gelden hetgeen volgt :

"De Commissaris-Generaal motiveerde zijn beslissing op beweerdelijke tegenstrijdigheden in het relaas van verzoeker en tegenstrijdigheden tussen het relaas van verzoekster en dit van haar echtgenoot en diens broer.

Verzoekster betwist vooreerst dat er tegenstrijdigheden zouden zijn. Slechts door gedeeltelijke weergave van de verklaringen van verzoekster of ongenueanceerde vraagstelling kan men bepaalde passages als tegenstellingen weerhouden.

Belangrijker is echter dat de weerhouden vermeende tegenspraken niet de essentie betreffen, doch slechts bijkomstigheden, zodat zij niet van aard kunnen zijn om een beslissing te motiveren (...).

De essentie is immers dat verzoekster haar echtgenoot valselijk werd beschuldigd van wapendiefstal gepleegd als militair belast met de bewaking van wapendépoten in een kazerne, hiervoor werd opgesloten om bekentenissen te bekomen. Dit is een manifeste schending van de rechten van de mens. Tevens had hij niet de mogelijkheid noch de gelegenheid zich te laten bijstaan door een advocaat, en kon hij geen kennis nemen van de stukken welke de hem ten laste gelegde feiten diende te staven.

Dienaangaande moet tevens worden opgemerkt dat niettegenstaande dit een zeer ernstig misdrijf zou opleveren, de Armeense autoriteiten blijkbaar nalaten om de

uitlevering van verzoekster haar echtgenoot te vragen, zodat ernstige en gegronde twijfel bestaat omtrent de ten laste gelegde feiten. De essentie van verzoekster haar verhaal wordt dus door generlei elementen tegengesproken, niet door haar eigen relaas, noch door dat van haar echtgenoot of diens broer, noch door andere elementen.

Bij verzoekster bestaat de gegronde vrees, gelet op hetgeen reeds in het verleden is gebeurd, dat zij bij terugkeer naar haar land opnieuw in deze situatie zal verzeild raken aangezien er geen aanwijzingen zijn dat de toestand in zijn land intussen zou gewijzigd zijn.

Van zodra de toestand in haar land wijzigt en verzoekster de zekerheid heeft dat zij zich in overeenstemming met alle rechten van de mens en de rechten van de verdediging kan verweren tegen deze valse beschuldigingen is hij bereid terug te keren naar Armenië.";

3.2.2. Overwegende dat de commissaris-generaal in de memorie van antwoord als volgt repliceert :

"In een tweede middel werpt verzoekster op dat de bestreden beslissing zich baseert op beweerdelijke tegenstrijdigheden tussen het relaas van verzoekster en dit van haar echtgenoot en diens broer.

Verweerder stelt vast dat verzoekster in gebreke blijft de in de bestreden beslissing opgesomde tegenstrijdigheden te weerleggen. Deze tegenstrijdigheden werden vastgesteld enerzijds na een vergelijking van verzoeksters verklaringen voor het Commissariaat-generaal met deze door haar gedaan voor de Dienst Vreemdelingenzaken. Anderzijds kwamen ook tegenstrijdigheden aan het licht door haar verklaringen te vergelijken met deze gedaan door haar echtgenoot. Alle tegenstrijdigheden zijn gebaseerd op verzoeksters verklaringen en blijken uit het administratief dossier. De tegenstrijdigheden hebben geenszins betrekking op details, maar op fundamentele feiten in verzoeksters asielaanvraag, die ertoe aanleiding gaven dat zij en haar echtgenoot Armenië verliet. Omwille van de ernst van de tegenstrijdigheden oordeelde de Commissaris-generaal dat verzoeksters asielaanvraag bedrieglijk is.

Verweerder merkt ook op dat de bestreden beslissing zich situeert in de ontvankelijkheidsfase van verzoeksters asielaanvraag. De Commissaris-generaal kan op basis van artikel 52 van de Vreemdelingenwet de asielaanvraag onontvankelijk verklaren. In voorliggend dossier oordeelde de Commissaris-generaal dat de asielaanvraag van verzoekster onontvankelijk was enerzijds omwille van het bedrieglijk karakter en anderzijds omdat de aanvraag kennelijk ongegrond is.

Tenslotte wenst verweerder aan te stippen dat de Commissaris-generaal ook oordeelde dat verzoeksters asielaanvraag kennelijk ongegrond is omdat de vreemdeling geen gegeven aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. De bestreden beslissing vermeldt eveneens dat verzoekster haar asielaanvraag eveneens baseert op deze van haar echtgenoot W. A. (G/A. 83.810/VII-18.193). In hoofde van deze laatste werd ook de Commissaris-generaal een bevestigende beslissing van weigering van verblijf genomen.

De bestreden beslissing is afdoende gemotiveerd. Zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen werden kenbaar gemaakt.";

3.2.3. Overwegende dat de verzoekende partij in haar memorie van wederantwoord in essentie herhaalt hetgeen zij in het verzoekschrift heeft gesteld; dat zij hier enkel aan toevoegt :

"Zeer recent, met name in de loop van de maand mei 2000 werd verzoekster in kennis gesteld van het feit dat haar echtgenoot om voormelde feiten wordt gezocht in de Republiek Armenië. Deze informatie heeft zij bij toeval ontvangen van een bevriende landgenoot, en het document dienaangaande voegt verzoekster in bijlage.

Bij verzoekster bestaat dan ook de gegronde vrees dat zij en haar man en diens broer bij hun terugkeer naar de Republiek Armenië het slachtoffer zullen worden van een proces zonder de vereiste garanties van objectiviteit. Niet alleen omdat zij zal dienen te verschijnen voor een militaire uitzonderingsrechtbank, doch ook heeft zij gelet op hetgeen reeds in het verleden is gebeurd geen enkele garantie op een objectief proces en een objectieve weergave van de feiten. Tevens werd haar in het verleden elke bijstand door een advocaat geweigerd.";

3.2.4. Overwegende dat luidens artikel 20, tweede lid, 2/ van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, het verzoekschrift tot nietigverklaring onder meer een "uiteenzetting van de feiten en de middelen" dient te bevatten; dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden; dat hetgeen verzoekende partij uiteenzet een kritiek is op een aantal overwegingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die zij tracht te weerleggen, zonder te preciseren welke bepaling of beginsel werd overtreden; dat de verzoekende partij het niet aan de Raad van State mag overlaten om uit die uiteenzetting een middel te distilleren; dat de aangebrachte uiteenzetting niet als een ontvankelijk middel kan worden verstaan; dat de toevoegingen gedaan in de memorie van wederantwoord niet vermogen deze grond van niet-ontvankelijkheid goed te maken;

Overwegende dat het beroep wordt verworpen bij gebrek aan gegrond middel,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 347,06 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op dertig september tweeduizend en twee, door :

de HH. G. DEBERSAQUES, wnd. kamervoorzitter,

W. GEURTS,

staatsraad,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

W. GEURTS.

G. DEBERSAQUES.